

L'autonomisme ensopega amb Ripoll (1)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 21 de juny de 2023

La resposta de l'autonomisme històric als fets democràtics de Ripoll és estranya i exagerada. La reacció desmesurada ha estat tan histriònica que moltes persones ja pensen que aquesta manera de criminalitzar el debat públic de segons quins temes, podria respondre a altres interessos, més enllà dels ideològics.

A hores d'ara, com si es tractés d'un *mantra* obsessiu, s'acusa a qui vol parlar de la immigració econòmica. I quan es fa, es treu de seguida l'artilleria retòrica més pesada. Al meu entendre, aquesta resposta és desmesurada. Tot això del cordó sanitari em recorda una mica la desinfecció proposada pels nostres amics del 155 que molts vam deplorar. Un excés desafortunat i poc constructiu. Vejam com evoluciona tot plegat.

L'autonomisme i els seus companys de viatge mediàtic arribaran a dir ben aviat que la senyora Orriols és la marca blanca de Vox a Catalunya, com ja va començar a suggerir fa uns dies un especialista a detectar feixistes en un diari digital que ha sorprès els lectors per la dura línia editorial contra la senyora Orriols. És estrany, perquè si us hi fixeu bé, a Catalunya, tot aquest apartat de la immigració desmesurada, als de Vox no els hi preocupa gaire.

Tot això que estem vivint, succeeix en un país amb una classe política que viu del sou de l'Espanya borbònica del 78, almenys oficialment. Uns polítics que han tingut un comportament fraudulent amb la seva gent en relació amb el 1r d'octubre. Un país on els partits de matriu catalana no manaran mai més a la seva capital, Barcelona, perquè Espanya ja no s'amaga de res i els exclou per raó de procedència, no

ideològica, com algú encara ho vol disfressar.

Criminalitzar a algú per parlar d'un tema silenciats com si fos la pesta negra, no és una actitud correcta, democràtica, ni progressista. Sobretot si amb relació a aquesta matèria tan polèmica a tot el món, estem lligats de peus i mans per un estat que ens vol desnacionalitzats. Ens vol ben espanyols. Les quotes de persones que han de venir i els recursos són a les seves mans. És veritat que els autonomistes, que sempre necessiten més recursos per fer anar la seva maquineta administrativa, ja els va bé escalfar l'economia com sigui per incrementar i compensar els ingressos que se'n van. És la manera d'arreplegar algun rèdit mentre, cada dia, 60 milions d'euros volen cap a Madrid.

Què deu amagar aquest interès per no encetar un debat tan important com el que ens ocupa?

És incomprendible i contradictori que els mateixos que veuen normal que els palestins rebin amb pedrotes els israelians que s'instal·len més enllà la línia verda, treguin de seguida la fúria repressiva contra els seus conciutadans per una inquietud ben fonamentada. I per una reacció molt més civilitzada que la de les pedrotes. Finalment, tot això del que parlem respon a l'aritmètica i al principi inalterable de la percepció de la realitat i molta gent que havia confiat tant amb els *nostres*, sap sumar i restar, sap llegir fora del circuit secular captiu, veu el que passa al carrer i ja n'està farta d'encanteris retòrics. Ha trigat molt, però aquí ho tenim...

Molts catalans n'estan farts, del discurs polític diletant i relativista, del *no passa res*, un discurs que ja sabem que no respon a cap sentit nacional, més enllà del de no buscar-se problemes.

És tan absurd no poder parlar d'immigració econòmica descontrolada, per evitar la propagació dels baixos instints

violents –crec que aquest n'és el motiu–, com ho seria no parlar ni de nens, ni d'educació infantil, per no excitar la perversitat d'algun malalt mental. O no poder parlar d'espoli fiscal per no atiar l'odi.

Resulta estrany que els qui no volen ni sentir a parlar de la immigració econòmica, saltin com una fura i col·loquin a qui es fa preguntes al mateix sac que Franco, Hitler o Mussolini, però mai ho relacionin amb Stalin. Stalin, el gran pare comunista, també va ser un mestre carnisser. Un autèntic líder dels genocidis de masses a l'URSS. Només aquesta omisió ja em fa ballar el cap.

Penso que aquest temor de xenofòbia descontrolada és exagerat. No sé si coneixem prou bé el país, però a la Catalunya dels anys 20, quan Mussolini a Itàlia creava a mastegots el moviment feixista, amb l'esques socialistes, la Mancomunitat desplegava un moviment cultural innovador que es deia Noucentisme. Cultura contra la púrria violenta, vet aquí la diferència.

Per entendre realment què pretenen els busca feixistes ens haurien de dir quins són dels grans avantatges que comporta arribar a ser una minoria nacional a casa. Potser per a molts, finalment és el que pretenen.

Encara no sabem quina gràcia pot tenir que els catalans, a Catalunya –com a la resta dels Països Catalans– desapareixem lentament per simple inundació demogràfica per milers i milers de persones d'altres nacions. Dels que van venir, dels que han vingut i dels que vindran.

La integració amb aquesta elevada densitat de persones forasteres és una batalla perduda. Les lleis de la física són importants en les relacions socials. Potser més que la política. Sobretot si només es xerra. La gent que ve de fora no té cap responsabilitat i en principi té el dret de buscar-se una millor vida, però les conseqüències que impliquen

aquestes modificacions en la població són les que són i, ni que sigui com un instint natural de supervivència, cal dir i fer alguna cosa més que repetir allò tan entranyable com naïf de *casa meva és casa teva*. Aquest tema ha anat així de fàcil durant els darrers quaranta anys perquè algú, dels de dalt, devia ordenar severament, als “nostres” que tot el que va passar als anys, 40, 50, 60 i 70 calia oblidar-ho per sempre més. Als nostres processistes, de ben segur ja els devia anar bé aquestes ordres i encetar aquest misteri estrany de la doble concepció nacional i el bilingüisme. Fora problemes.

Algú del sector del “tot anirà bé”, ens hauria d'explicar quines són les virtuts de continuar amb el *no fer res, no dir res*, amb el perill de patir unes conseqüències irreversibles com perdre la llengua, la cultura i substituir-la, per un conjunt d'activitats de masses ben diverses de no sabem ben bé què, però en castellà, això sí que ho sabem amb certesa, com ho estem veient. Algú ens hauria de dir quina gràcia té que la capital esdevingui, per exemple, una ciutat cada cop més llatina. No sé què en pensarien a Viena si, mica en mica, es parlés més el rus que l'alemany. No cal entrar en més detalls, però és evident que la substitució ha estat un procés lent que ara s'accelera. Només cal agafar els transports públics o caminar per la majoria dels barris. Serem més pobres, més “progressistes”, però serem més castellans i encara més espanyols.